

Μητροπολίτης Ιερισσού: Η Ανάσταση του Χριστού αποτελεί υποχρέωση για όσους ερευνούν και πιστεύουν

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου](#)

Ο [Μητροπολίτης Ιερισσού](#), Αγίου Όρους καί Άρδαμερίου κ. Θεόκλητος στην [εγκύκλιό](#) του για το [Πάσχα](#) 2023 υπογραμμίζει μεταξύ άλλων ότι “η Ανάσταση του Χριστού γίνεται αναγκαίο γεγονός και αναμφισβήτητη υποχρέωση, όχι για όσους πιστεύουν χωρίς να ερευνούν, αλλά για όσους ερευνούν και πιστεύουν”.

“Όταν, λοιπόν, η λογική γίνη το όργανο της προσεγγίσεως του Ιησού, τότε αυτή οδηγεί κατευθείαν στην Ανάστασή Του και καθιστά το υπέρλογο της Θεότητας και των Ουρανίων πραγμάτων, νοητό και αποδεκτό από τον άνθρωπο!”, τονίζει ο Σεβασμιώτατος.

- Φωτογραφία: Ραφαήλ Γεωργιάδης

Παρακάτω η εγκύκλιος του Μητροπολίτη Ιερισσού

Πρός

Τόν Ιερό Κλήρο,

Τις Μοναστικές Αδελφότητες καί

Τόν φιλόχριστο Λαό

της καθ’ Ημάς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Ἀδελφοί καί τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καί περιπόθητα,

Το Θεανδρικό πρόσωπο του Κυρίου και Θεού και Σωτήρος μας Ιησού Χριστού κατέστη ἀνά τους αἰῶνες, κατὰ την προφητική ρήση του Θεοδόχου Συμεών, «σημεῖον ἀντιλεγόμενον» (Λουκ. β´ 34). Πρόσωπο που λατρεύτηκε ὅσο κανένας ἄλλος, μα μισήθηκε και πολεμήθηκε πολύ! Ὅμως ἀπ’ ὅλη την κατὰ Χριστόν Οικονομία, την ἑνσάρκη Παρουσία του Υἱοῦ του Θεοῦ στη γη, την Ενανθρώπησή Του και το περπάτημά Του στα γήινα, ἓνα γεγονός ἀμφισβητήθηκε στο ἑπᾶκρο: ἀπό την αἵρεση, ἀπό τη φιλοσοφούσα διάνοια, ἀπό τη λογικοκρατία, ἀπό την πολύμορφη Εξουσία και κυρίως τον ὀρθολογισμό ὅπως ἐκφράστηκε στον Ευρωπαϊκό χώρο και μάλιστα τον Προτεσταντικό. Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ! Με ἀποτέλεσμα να διερωτάται ο μέσος ἄνθρωπος, αν η Ανάσταση του Χριστοῦ εἶναι Αλήθεια ἢ Μῦθος! Τούτη τη λαμπρή ἡμέρα της Αναστάσεώς Του οφείλουμε ν’ ἀπαντήσουμε και μάλιστα Αἰσιογραφικά, ὅπως δηλαδή τα ιερά Κείμενα της Εκκλησίας ἐπιτάσσουν.

Ὡς γνωστόν την ιστορία της ἀνθρωπότητας τη γνωρίζουμε με ἀσφάλεια και ἀκρίβεια μέσω συγκεκριμένων προσώπων – των ιστορικών που κατέγραψαν τα συμβάντα της ἐποχῆς τους και τα διέσωσαν μέσα στους αἰῶνες. Κανείς μάλιστα δεν ἀμφισβητεῖ τα ιστορικά ντοκουμέντα που μερικά ἀπ’ αὐτά μπορούν να ἐπιβεβαιωθοῦν μέσω των ευρημάτων – τεκμηρίων, τα ὁποῖα η ἀρχαιολογική σκαπάνη συνεχῶς ἀνακαλύπτει.

Για το Πρόσωπο του Χριστοῦ ὑπάρχουν τέτοια ἀδιάσειστα στοιχεῖα, ὑπάρχουν οι

«ιστορικοί» της εποχής και ακόμα οι «ιστορικοί» κάποιων παρωχημένων εποχών που οραματίστηκαν και τους απεκαλύφθη αυτή Του η έλευση, η Ανάσταση, η Σάρκωσή Του και την αποτύπωσαν φιλολογικοιστορικά στα κείμενά τους. Πρόκειται για τους Προφήτες με «ιστορικό» κείμενο την Παλαιά Διαθήκη, όπου εκεί καταγράφονται και περιγράφονται λεπτομερέστατα η Γέννηση, η Σταύρωση, η Ταφή και η Ανάσταση Εκείνου. **Κι αν η Παλαιά Οικονομία-Διαθήκη δεν αποτελεί αποδεικτικό στοιχείο απολύτως ασφαλές και έγκυρο για τα συμβάντα, η “ιστορία” δεν μπορεί να αμφισβητηθή και ιστορία, στην προκειμένη περίπτωση, έγραψαν οι τέσσερις Ευαγγελιστές, οι οποίοι έζησαν τα τότε χρόνια περισσότερο γνωσιολογικά παρά συναισθηματικά και τα κατέγραψαν ως ιστορικά ντοκουμέντα κατά τον ίδιο απολύτως τρόπο που ο Πλάτων, χάριν λόγου, αποτύπωσε τη ζωή και τη δράση του δασκάλου του Σωκράτους.**

Και μιλάμε ότι κινήθηκαν γνωσιολογικά, σχεδόν αγνωστικιστικά, επειδή στο σύνολό τους οι Μαθητές, μετά τη Σταύρωση, είχαν απορρίψει την Ανάσταση κι ο καθένας αναζητούσε να ξαναβρή την προ τριετίας ζωή του, τότε που δεν είχε γνωρίσει Εκείνον. Έτσι ο Κλεόπας και ο άλλος Μαθητής, πορευόμενοι προς Εμμαούς, αμφισβήτησαν τη Θεότητα του Ιησού· ο Πέτρος Τον αρνήθηκε, ο Θωμάς, για να πιστέψει, ήθελε οπτικές και απτικές αποδείξεις: «... εάν δεν ιδώ με τα μάτια μου στα χέρια Του το σημάδι των καρφιών και δεν βάλω το δάκτυλό μου στο σημάδι των καρφιών και δεν βάλω το χέρι μου στην πλευρά Του, ώστε όχι μόνον με τα μάτια μου, αλλά και με τα δάκτυλά μου να βεβαιωθώ, δεν θα πιστέψω» (Ιωάνν. κ' 25)! Ο Ιωάννης, ο “Θουκιδίδης” της ιστορικής βιοτής του Χριστού και της Αναστάσεώς Του, διατυπώνει με τέτοια και τόση ιστορική ακρίβεια, λεπτομέρεια και αλήθεια τα ευρήματά του, την προσπάθεια, δηλαδή, πιστοποιήσεως της Αναστάσεως του Ιησού, ώστε είναι δύσκολο έως αδύνατο να αμφισβητηθή κανείς τη λογική και μετριοφρονα διατύπωση με την οποία επιχειρεί να ανιχνεύσει και να αποδώσει την αλήθεια εκείνης της φήμης.

Η ενότητα του Ιωάννειου Ευαγγελίου που αναφέρεται στην Ανάσταση και κυρίως στη διαδρομή των Μαθητών προς τον Τάφο, αποτελεί δείγμα ιστορικής ευθύνης και αληθείας. Η περιγραφή δεν αφήνει περιθώρια αμφισβητήσεων: «Κατόπιν λοιπόν από την ανέλπιστη αυτή είδηση (ότι ο Τάφος του Κυρίου ήταν κενός), βγήκε από το σπίτι που έμενε ο Πέτρος, μαζί δε με αυτόν βγήκε και ο άλλος Μαθητής (ο Ιωάννης) και έρχονται στο μνημείο. Έτρεχαν δε και οι δύο μαζί, αλλά ο άλλος μαθητής – ως νεώτερος – έτρεξε μπροστά γρηγορότερα από τον Πέτρο κι έφθασε πρώτος στο μνημείο. Κι αφού έσκυψε, βλέπει απ' έξω τους νεκρικούς επιδέσμους να είναι κατά γης, λόγω όμως της μεγάλης συγκινήσεώς του δεν προχώρησε να μπη μέσα. Ενώ λοιπόν περίμενε απ' έξω, έρχεται και ο Σίμων Πέτρος ύστερα απ'

αυτόν και θαρραλέος και ορμητικός, καθώς ήταν από χαρακτήρος, μπήκε στο μνημείο και παρετήρησε εκ του πλησίον, ότι οι νεκρικοί επίδεσμοι ήσαν κατά γης και δεν έλειπαν, και το φακίολιο, με το οποίο είχαν σκεπάσει την κεφαλή του Ιησού, δεν ήταν ατάκτως ανακατεμένο με τους επιδέσμους, αλλά με τάξη ήταν τυλιγμένο κάπου εκεί. Τότε, λοιπόν, μπήκε μέσα και ο άλλος μαθητής, που ήλθε πρώτος στο μνήμα και είδε αυτά εκ του πλησίον και αυτός καιπίστευσε ότι ο Ιησούς ανέστη» (Ιωάνν. κ' 3-8).

Ιστορική αξία έχει και η μεταστροφή του Σαύλου σε Απόστολο των Εθνών Παύλο, ο οποίος ως γνωστόν, και κατά τη δική του ομολογία «εδίωκε και επόρθει» την Εκκλησία του Χριστού. Στις Πράξεις των Αποστόλων αναφέρεται κατά τον λιθοβολισμό του Στεφάνου «...Και οι μάρτυρες που σύμφωνα με τον νόμο έπρεπε πρώτοι να ρίξουν τους λίθους εναντίον του, άφησαν προς φύλαξη τα ρούχα τους κοντά στα πόδια κάποιου νέου, που λεγόταν Σαύλος ...», ως και «... ο Σαύλος επικροτούσε και επιδοκίμαζε μαζί με τους φονείς-διώκτες του τη θανατική εκτέλεση του Στεφάνου» (Πραξ. ζ' 58 και 60)! Έχουμε, δηλαδή, ένα φανατικό Εβραίο, αγνωστικιστή, στερεά δεμένο με την πίστη των πατέρων του και διώκοντα τη θρησκεία του Ναζωραίου.

Στις Πράξεις, επίσης, αναφέρεται: «Ο δε Σαύλος, σαν να ζούσε μέσα σε κάποια φονική ατμόσφαιρα, εξακολουθούσε να αποπνέει από μέσα του και να εκδηλώνει αισθήματα απειλής και φθόνου κατά των Μαθητών του Κυρίου· και γι' αυτό προσήλθε στον αρχιερέα και ζήτησε απ' αυτόν συστατικές και εξουσιοδοτικές επιστολές για τη Δαμασκό και τις εκεί Συναγωγές, με σκοπό, εάν βρη κάποιους που να ανήκουν στον δρόμο και στην αίρεση του Ιησού, είτε άντρες είτε γυναίκες, να τους φέρη δεμένους στην Ιερουσαλήμ» (Πραξ. θ' 1-2)! Πρόκειται για ένα συνειδητό αντιχριστιανό, που θεωρούσε τον εξολοθρεμό τους ως θρησκευτικό χρέος, ως επιταγή θεική!

Με ποια, λοιπόν, λογική μπορεί να ερμηνεύσει κανείς αυτή τη **μεταστροφή**; Ένας Εβραίος της μορφώσεως του Παύλου και των θρησκευτικών φανατικών του πεποιθήσεων, πως είναι δυνατόν από φοβερός διώκτης να μεταβληθή σε διαπρύσιο κήρυκα, έτσι χωρίς λόγο; Πως προσηλύτισαν οι αγράμματοι Μαθητές ένα καταξιωμένο επιστήμονα; Κεντρικό σύνθημα, κήρυγμα, πυρήνα θα λέγαμε του κηρύγματός του κατέστησε ο Παύλος την Ανάσταση του Χριστού, για την οποία έλεγε: «Εάν δε ο Χριστός δεν ανέστη, είναι χωρίς πραγματικό περιεχόμενο το κήρυγμά μας, κούφια και χωρίς ουσιαστικό περιεχόμενο είναι και η πίστη σας. Επιπλέον εμείς οι Απόστολοι συλλαμβανόμαστε και ψευδομάρτυρες που δίνουμε ψευδή μαρτυρία για τον Θεό, ότι ανέστησε τον Χριστό, τον οποίο δεν ανέστησε ... Αλλά όχι· γιατί τώρα ο Χριστός ανέστη εκ νεκρών, πρώτος απ' όλους τους άλλους

και με την Ανάστασή Του βεβαιώνει, ότι θα ακολουθήση έπειτα η ανάσταση και των άλλων κεκοιμημένων» (Α΄ Κορ. ιε΄ 14 και 20)!

Άρα για τον Παύλο που εβίωσε δύο μορφές ζωής, μία του Σαύλου και μία του Παύλου, η Ανάσταση, η παρουσία του αναστημένου Ιησού σε προσωπικό επίπεδο ανέτρεψε αρχές πολέμιες και πραγματοποιήθηκε η μεγάλη μεταβολή. Είναι, λοιπόν, ο Παύλος αποδεικτικό στοιχείο της Αναστάσεως Εκείνου!

Αδελφοί μου, η Ανάσταση του Χριστού γίνεται αναγκαίο γεγονός και αναμφισβήτητη υποχρέωση, όχι για όσους πιστεύουν χωρίς να ερευνούν, αλλά για όσους ερευνούν και πιστεύουν. Και αυτό γιατί έξω από τη λογική επιχειρηματολογία, τα πάντα μένουν αστήρικτα και μετέωρα. Συγκεκριμένα, οι Μαθητές από τη φύση τους δύσπιστοι όντες, πως, χωρίς απτές αποδείξεις θα κήρυτταν μιάν ανάσταση ψεύτικη και φανταστική με τίμημα την ίδια τη ζωή τους, που κατέληγε στον θάνατο περνώντας μέσα από βασανιστήρια, μαρτύρια, κολαστήρια ψυχής και σώματος; Πως μπορεί άνθρωποι που Τον αρνήθηκαν μπροστά από μία υπηρέτρια, όπως ο Πέτρος, στη συνέχεια μπροστά στο ίδιο Συμβούλιο που καταδίκασε τον Χριστό να ομολογήσουν “Χριστόν εσταυρωμένον και αναστάντα”, λέγοντας «υποχρέωση και καθήκον έχουμε να πειθαρχούμε μάλλον στον Θεό, παρά στους ανθρώπους» (Πραξ. ε΄ 29); Όταν, λοιπόν, η λογική γίνη το όργανο της προσεγγίσεως του Ιησού, τότε αυτή οδηγεί κατευθείαν στην Ανάστασή Του και καθιστά το υπέρλογο της Θεότητας και των Ουρανίων πραγμάτων, νοητό και αποδεκτό από τον άνθρωπο!

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ ΑΔΕΛΦΟΙ!

ΝΑΙ, ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Άγιον Πάσχα 2023

Μέ αναστάσιμους πατρικούς άσπασμούς

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

†Ο Ίερισσοῦ, Αγίου Όρους καί Άρδαμερίου

ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ